

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Neopěvovaní hrdinové bílé rasy

Část 6

Walt Disney

Nechtěli byste, aby váš životní příběh napsala Mare Eliotová. Pokud tedy nejste náhodou marxistický Žid nebo židomilný rasový zrádce. Je pochopitelné, že žádný sebeúctyhodný běloch nemůže očekávat spravedlivé zacházení z rukou tohoto sekáčového životopisce. Ale dokud ještě žijete, nemáte se od takových, jako je pan Eliot, čeho bát. Patří totiž k té nové sortě "politicky korektních" supů, kteří hodují na pověsti mrtvých mužů. Laciný a snadný způsob, jak vyvolat kontroverzi kvůli knize (kontroverze = prodej), je očernit nějakou příhodně zesnulou osobnost, jejíž památka je stále obecně uctívána. A pokud dotyčná oběť nebyla přítelem Židů, pak má každý literární šakal prakticky jisté šance získat oslavné recenze v takových hebrejských tlapačích, jako jsou "New York Times". Řadovou zbabělost takových nekrofilních

Walt Disney

pisálků podtrhuje skutečnost, že osoby, o nichž píše, se nemohou bránit, protože jsou všechny mrtvé.

Poté, co zničili slávu takových bílých hrdinů, jako byli Henry Ford, H. L. Mencken a Charles Lindbergh, vrhli se sprostí hulváti na další objekt své nenasytnosti, kterým tentokrát nebyl nikdo jiný než Walt Disney. Jestli někdy někoho nebylo třeba představovat, pak to byl strýček Walt, jedna z nejoblíbenějších postav 20. století. Tedy až do chvíle, kdy se Mare Eliot rozhodl shrábnout honorář za to, že si naklonil přízeň sionistických mocných a hojně pošpinil jméno skutečného árijského génia. Není tedy překvapením, že Eliotova další kniha, "Down Thunder Road", je opěvováním Bruce Springsteena. Autor je tedy jedním z těch přeběhlíků a nepřátel bělošské kultury, kteří zaprodali vlastní rasu tím, že nafoukli humbuk kolem drasticky přeceňovaného košer rock'n'rollera, zatímco inkoustem rozmazávají a snaží se odsunout autentické bělošské hrdiny, jako je tvůrce "Fantazie", za nesourodou deformaci umaštěného, skřehotavého Žida. Ironií je, že právě ty věci, které Eliot považuje za nejděsivější, jsou právě těmi událostmi v Disneyho životě, kterým každý rozumný čtenář zatleská. Zejména pro národní socialisty se "temný princ Hollywoodu", jak je v podtitulu biografie očerňován, v jejich hodnocení vyšplhá výš než kdykoli předtím.

Židovská léčka pro společnost Disney

Navzdory neskrývanému nepřátelství (závisti?) vůči svému tématu autor poprvé v tisku odhaluje překvapivý rozsah národně socialistické minulosti Walta Disneyho a jeho obecně neznámý celoživotní boj proti židovskému ovládnutí studia a země. Eliot vypráví, jak Disney začínal jako mladý, neznámý ilustrátor na počátku dvacátých let, kdy opustil svůj kansaský domov, aby se pokusil prosadit v Hollywoodu. Waitova první postava, Alenka (od Lewise Carrolla), předvedla jeho inovativní filmové techniky, které stejně jako oni kombinovaly animované postavy s živými herci. K úspěchu své Alenky však potřeboval distributora. Tehdy, stejně jako dnes, byla filmová distribuce soukromým lénem Židů, kteří jakoby instinktivně od prvních dnů kinematografie vycítili její nebývalou moc oslovit a formovat mysl nežidovských mas. Proto se prvním Disneyho agentem stal Milton Feld, který ho nasměroval do talmudského krysího hnízda, New Yorku. Tam se dostal do spárů Margaret Winklerové. Ta se postarala o první distribuci jeho seriálu o Alence, za který dostal 1 500 dolarů za film, což sotva stačilo na pokrytí výrobních nákladů, ale byl to skromný začátek, za který byl naivní umělec ze Středozápadu upřímně vděčný.

O několik měsíců později mu však Winklerová oznámila, že mu snižuje platby téměř o polovinu, protože jeho seriál neměl dobrý ohlas a v pokladnách kin prodělával. Eliot píše: "Disneyho mnohem méně zajímalo snížení nákladů než to, proč jeho filmy nebyly úspěšnější. Nemohl vědět, že Winklerovo rozhodnutí nemá nic společného s kvalitou jeho filmů. Disneyho filmy totiž patřily k těm úspěšnějším ve Winklerově stáji a začaly si budovat stálou oblibu na východním pobřeží. Winkler se však nedávno oženil s Charlesem B. Mintzem, bývalým agentem Warner Bros, a předal mu úplnou kontrolu nad svou společností. Mintz okamžitě snížil všechny platby dodavatelům společnosti bez ohledu na to, kolik jejich filmy vydělaly." Nyní se rozběhla lapálie Walta Disneyho.

Mintz se jednoho dne nečekaně objevil ve studiu Hyperion a zalhal Waltovi a jeho bratrovi Royovi, že seriál Alenka se pro nedostatek zájmu ruší. Walt se "zamlkl ve své kanceláři a zůstal tam celý následující den a noc, odmítal s kýmkoli mluvit a obviňoval se z neúspěchu společnosti. Nevěděl však, že Mintz pravidelně dojížděl mezi New Yorkem a Hollywoodem, aby s Carlem Laemmlem, zakladatelem Universal Pictures, vyjednal smlouvu na kresleného králíka, který by konkuroval veleúspěšnému seriálu o kocouru Felixovi. Když byla tato dohoda dokončena, Mintz vymyslel způsob, jak nejenže Disneyovi vytvoří novou postavičku, ale pokud vše půjde podle plánu, tak ho "bumpové" (nebo "gójové"?, AVS), jak Mintz Disneyovy za jejich zády nazýval, budou nakonec prosit, aby převzal jejich studio a dohodu stvrdil. Po několika dnech Mintz znovu navštívil Hyperion, tentokrát s "dobrymi zprávami". Řekl bratrům, že by mohl zachránit jejich smlouvu, kdyby přišli s originální kreslenou postavičkou, například s králíkem."

Disneyho Králík v pasti

Walt, zcela oklamán tím, co považoval za vstřícnou pomoc svého židovského distributora, se přepracoval, aby nakonec vytvořil film "Králík Oswald, který měl štěstí". Pro koho měl být Oswald šťastný, se ukáže až časem. Mintz jako prodaný prostředník získal dvojnásobný distribuční honorář tím, že podepsal "inkier" také pro fiktivní agenturu své nezáživné manželky, "čímž vznikly dvě firemní zastávky mezi Waltem a Laemmlem". Oswald měl okamžitý a obrovský úspěch a generoval "nemalé zisky" pro židovského agenta a židovský animák. Začal se bouřit, až když náhodou zjistil, že Mintz a Laemmle tajně shrabují další miliony tím, že Oswalda uvádějí na trh v hračkách, tyčinkách, oblečení a dalších dětských předmětech, a to vše bez jeho vědomí, souhlasu a účasti. Mintz předstíral soucit a rozmlouval mu jakékoli kroky, které by mohly znepřátelit pana Velkého, Carla Laemmla.

V únoru 1928, kdy byl Oswald a králíček štěstí nejpopulárnějším kresleným filmem na stříbrných plátnech v Americe, se Disney vydal se svou ženou Lillian do New Yorku, aby obnovil smlouvu s Mintzem, který "s velkým potěšením představil Walta různým producentům a režisérům, kteří se nyní zastavili, aby se setkali s mladým sexy animátorem Hollywoodu". Ještě téhož dne Mintz posadil Walta ve své křiklavé kanceláři na Páté avenui. "Pak, aniž by ztrácel čas, klidným, intenzivním způsobem, který se lišil od toho, který předvedl při obědě, Mintz sdělil, co řekl, že bude jeho jedinou nabídkou. S okamžitou platností měl Disney snížit zálohu za jeden animovaný film z 2 250 dolarů na 1 800 dolarů. Pokud by to bylo nepřijatelné, jedinou alternativou by bylo, že Snappy (Mintzova agentura) převezme veškerou další produkci Oswaldových kreslených filmů. A Mintz Walta varoval, že k tomu využije Disneyho vlastní zaměstnance! (Eliotova kurzíva)" Typicky židš konspirační snahy probíhaly v dalekém Hollywoodu už ve stejnou chvíli, kdy Mintz při obědě mazal Waltovi med kolem pusy, když většina Disneyho animačních pracovníků současně "podala výpověď a přijala místa u Snappy". Mintz využil Disneyho rozrušení z nečekaného ultimáta a předstíral, že ustupuje, a pak Waltovi nabídl, že si může ponechat práva na Oswalda, pokud Snappy získá práva na 50 % Disneyho studií. Byl to věčný příběh o ďáblově podvodu, který se snaží ovládnout lidskou duši.

Na Royovu radu se Walt vzdal práv na svůj vlastní výtvar, králíka Oswalda, čímž přišel o veškeré příjmy, ale ponechal si vlastnictví svého drasticky zmenšeného studia. S ukradeným majetkem zmizely prakticky všechny naděje do budoucna a Walt s Lillian se smutně vydali na dlouhou cestu domů. Právě na této skličující cestě se však v plodném intelektu Walta Disneyho zrodila árijská genialita, která reaguje na velké překážky, aby vytvořila Mickey Mouse. Zbytek už je historie. Zcela zastřen jeho novou postavou byl osud králíka Oswalda, který měl štěstí a který se původně pod Disneyho vedením ukázal jako tak populární. Bez svého tvůrce však Oswaldovo štěstí rychle vyprchalo a už po několika kotoulech upadl v zapomnění. Snaha Židů generovat prostřednictvím Oswalda věčné zisky a jejich pokus o ovládnutí Disneyho studií vyšla naprázdno, zatímco společnost Walt Disney Productions se ve 30. letech 20. století vyšvihla k nebývalému světovému věhlasu.

Disney na "Americké nacistické straně"

Walt s pohledem upřeným na své umění si nevšiml společného židovského jmenovatele, který spojoval Felda, Winklera, Mintze a Laemmla, a připravil si tak

další konflikt na život a na smrt s Židy, když naivně dovolil Židům vstoupit do své rychle se rozrůstající organizace. Pro jistotu, dokud ještě bojoval o existenci, málokdo věřil, že by mohl po Mintzově spiknutí zinscenovat návrat. Ale s jeho nečekaným úspěchem po Mickey Mousovi po něm Židé začali znovu pokukovat jako po prostředku k dosažení svých cílů. Mezi animátory, kteří po Mintzovi nastoupili do Disneyho studií, byl i Arthur Babbitt. Waltovi neznámé, kromě toho, že byl Žid, byl Babbitt také uváděn FBI jako sympatizant komunistů. Tajně začal připravovat půdu pro stávku, která by přivedla zaměstnance Disneyho do otevřeně marxistického Cechu kreslířů. To, že titíž zaměstnanci byli nejlépe placenými animátory v oboru s příkladnými pracovními podmínkami, nemělo s Babbittovými požadavky nic společného, protože jeho jediným záměrem bylo udělat z Disney Productions další mlýn rudé propagandy. Poté, co Eliot vychválil (a nechtěně odhalil) vytvoření a manipulaci Komunistické strany USA s Cechem filmových scenáristů, se dušuje, že komunisté skutečně "hráli důležitou roli v politizaci občanů Hollywoodu" i ve čtyřicátých letech.

Poté, co Disney dříve čelil zániku ze strany kapitalistických Židů, byl nyní konfrontován s komunistickými Židy, kteří chtěli převzít jeho studio. Metody se lišily, ale nepřítel byl stejný. Konečně rozpoznal, v čem spočívá nebezpečí, a začal hledat odpovědi. Podle Eliota "v době, kdy Disney pomáhal organizovat nezávislé filmové tvůrce proti hlavnímu proudu průmyslu, doprovázel také Lessinga (Gunthera Lessinga, Disneyho právníka a blízkého přítele) na schůze a shromáždění americké nacistické strany (sic)". Americká nacistická strana byla založena v roce 1958, tedy asi 20 let po událostech, které popisuje Eliot. Shromáždění, jichž se Walt Disney účastnil, vedla "Stříbrná trička" Williama Dudleyho Pelleyho, raná nacionálně socialistická organizace, nikoli strana s jakýmkoli politickým programem, kromě zachování neutrality USA.

Babbitt, iniciátor stávky, sledoval Disneyho na schůzky Stříbrné košile a špehoval ho: "V letech bezprostředně před naším vstupem do války existovala malá, ale zarytě loajální, předpokládám, že legální, skupina stoupenců nacistické strany. V každém novinovém stánku v Hollywoodu jste si mohli koupit výtisk Mein Kampfu. Nikdo po mně nechtěl, abych chodil na schůze, ale ze zvědavosti jsem to udělal. Byly to otevřené schůze, mohl se jich zúčastnit kdokoli, a já jsem se chtěl přesvědčit, co se děje. Při více než jedné příležitosti jsem tam pozoroval Walta Disneyho a Gunthera Lessinga a spoustu dalších významných osobností Hollywoodu postižených nacismem (sic). Disney chodil na schůze pořád. Byl jsem pozván do domů několika významných herců a hudebníků, kteří všichni aktivně pracovali pro americkou nacistickou stranu. Řekl jsem to své přítelkyni, která byla v té době redaktorkou časopisu "Coronet", a ta mě povzbudila, abych to, co jsem

vypozoroval, sepsal. Měla nějaké kontakty na FBI a předala mé zprávy." To, že marxista Babbitt bez skrupulí spolupracoval s arcikonzervativní FBI, když šlo o boj proti nacistům, by nemělo překvapit nikoho, kdo si uvědomuje, že pro židovskou mentalitu je dvojsmyslnost druhou přirozeností. Ne bezdůvodně o něm Disney mluvil jako o "hlavní kanalizační kryse".

Mickey Mouse nebo líná krysa?

Skutečné politické probuzení však Wait zažil až při poslechu národněsocialistických řečníků. Poprvé se dozvěděl fakta o židovizaci Hollywoodu a začal chápat základní příčiny svého vlastního dilematu s Mintzem a spol. a následných současných potíží a la Babbitt. Je ironií osudu, že židovské ovládnutí amerického filmového průmyslu není nikde výstižněji představeno než ve vlastní antidisneyovské biografii Marea Eliota. Poukazuje na to, že filmové filmy začaly kolem roku 1900 jako zcela nežidovský podnik vedený jeho vynálezcem Thomasem Alvou Edisonem. On a ostatní jeho árijští kolegové si byli velmi dobře vědomi své veřejné odpovědnosti, zejména pokud jde o děti, uvádět etické a kvalitní filmy, které jsou morálně zdravé a umělecky povznášející.

Židovský instinkt však brzy vycítil finanční možnosti tohoto nového média, protože apeloval na nízké sklony mas: "Edison byl velmi znepokojen náhlou a rozsáhlou popularitou první novinky nového století, pouličních niklodeonů, zábavních salonů, které se poprvé objevily v newyorské Lower East Side. Měl pocit, že zlevňují sofistikované filmové umění tím, že nabízejí "peep show" a další podbíživé zábavy určené k uspokojení tělesných rozkoší pracujících. V roce 1910 Edison založil první filmovou alianci, která se stala známou jako "Trust". Jejím cílem bylo chránit veřejnost (a své vlastní finanční zájmy) před nemorálními slátaninami, které produkovali takzvaní "židovští spekulanti", kteří nejen provozovali niklodeony, ale také si sami vyráběli filmy, které jim předváděli. V reakci na to vytvořila nezávislá skupina převážně židovských filmových tvůrců v čele s Carlem Laemmlem vlastní distribuční organizaci nebo burzu, jak ji nazývali. Zorganizovali účinné, i když nelegální podzemí pro dovoz zahraničního surového filmového materiálu a vybavení, které jim umožnilo pokračovat v natáčení filmů."

Edison však nebyl žádný přehnaně civilizovaný slaboch jako dnešní korporátní slaboši. Sám si zorganizoval vlastní Stormtroopers. Jak správně uvádí Eliot: "Rozbílěli herny s niklodeony a ve čtvrtích, kde se nacházely, zakládali požáry." Byl to jediný argument, kterému Židé rozuměli, a fungoval. New York byl opět čistý. Židé však nevynikají v ničem jiném než v přežití a Laemmleova lůza, "aby

se od Edisona co nejvíce vzdálila", se odstěhovala do Kalifornie. "Tam našli levné nemovitosti, dokonalé klima a přirozenou ochranu třítisícikilometrového nárazníkového pásma. Kalifornie jim dala druhou šanci natočit své filmy.

"Na rozdíl od svých kolegů na východním pobřeží se šéfové hollywoodských studií zajímali méně o umělecké experimenty než o zisk. Na plátno uváděli to, co se nejvíce prodávalo. Diváci byli ochotni platit za filmy plné sexu a násilí a Hollywood je s radostí natáčel. Hollywoodští magnáti však neměli představu o tom, co se rozumí "společensky přijatelnými" filmy. Nevěděli, jestli jsou jejich filmy morální nebo nemorální, a bylo jim to jedno. Filmy pro ně byly výhradně prostředkem zisku, nikoliv nástrojem vyjádření. Čím více peněz film vydělal, tím byl lepší. Kdykoli se průmysl stal terčem útoků, že je morálně zkažený, nikdo z majitelů Hollywoodu nevěřil, že problém má něco společného s morálkou.

"Což byl samozřejmě právě ten problém. Mezi těmi, kteří správně vnímali Hollywood jako ovládaný Židy, nebyli pro mnohé ve vládě a soukromém sektoru nic víc než pohané, neschopní pochopit, natož promítnout podstatu křesťanské morálky. Domnívali se, že židovští podnikatelé v Hollywoodu zkazili uměleckou formu kvůli vydělávání peněz, a tím přispěli k rozšiřující se morální zkaženosti Ameriky. Byli, slovy Henryho Forda, dokonalým příkladem narůstajícího problému Ameriky, jejího přílivu 'mezinárodního Žida' v době tum-of-the-century".

Ford nebyl jediným slavným árijským Američanem, který se postavil proti hebrejskému Hollywoodu. William Randolph Hearst, který "nebyl přítelem ani Židů, ani filmového průmyslu", vydal řadu úvodníků, v nichž dokumentoval degeneraci a marxismus, které se ve filmech objevují. "Hearstova kampaň měla velkou podporu v Kongresu, kde se definice filmové morálky v průběhu let rozšířila a zahrnovala nejen sexuální provokace, ale i politickou podvratnou činnost. V březnu 1929 shrnul americký senátor Smith Brookhart to, co považoval za zhoršující se situaci v Hollywoodu, jako nic jiného než boj o zisk na úkor sexuální a společenské morálky mezi konkurenčními studii, vedenými 'bandami Židů'."

Mickey Mouse a hákový kříž

Když se tak Walt Disney dozvěděl o židovské moci v Hollywoodu, spadl mu z očí závoj a přísahal, že jeho studio bude navždy bez Židů. Kromě starosti o své umění chtěl bojovat proti stejné hrozbě, která ohrožovala jeho zemi a civilizaci. S vědomím, že členství v otevřeně nacionálně socialistické skupině by jen přililo olej do ohně, který mu připravili jeho nepřátelé, se Disney místo toho angažoval ve

"slušnějším" hnutí America First, zastřešující organizaci národních konzervativních, pravicových a dokonce fašistických a nacionálně socialistických skupin, včetně Stříbrných košil, v lidovém odporu proti válečné hysterii, která se vytvářela od hlavního města národa ve Washingtonu až po hlavní město filmu v Hollywoodu. Walt se skutečně stal otevřeným aktivistou, dokonce sdílel stejné řečnické pódium s Charlesem Lindberghem na masových shromážděních a rozhlasových projevech America First po celé zemi,

Vždycky byl vtipný a neodolal tomu, aby do svých ilustrací skrytě nevložil záhadnou podporu věci. Přátelé i nepřátelé se toho nevyhnutelně chytili: "Byli i tací, kteří začali v Disnevově práci vidět 'tajné signály', včetně jednoho případu, kdy se na posledním panelu kresleného stripu 'Mickey Mouse' z 19. června 1940 objevila svastika. Přival obav kolem tohoto stripu se nakonec dostal až na stůl J. Edgara Hoovera poté, co jeden z Disneyho 'fanoušků' napsal šéfovi Úřadu a citoval vydání z 19. června. 'Fanoušek' radil, že 'v poslední části Mickey Mouse od Walta Disneyho je velmi zřetelná svastika v podobě dvou zkřížených noh'." Dotyčný hákový kříž se skutečně nezdá být náhodný, protože je umístěn nad slovy "the old cowhand". Disney, vášnivý jezdec na koni, se mezi svými kolegy víkendovými jezdci často označoval jako "old cowhand". Karikatura byla pravděpodobně míněna jako interní vtip, jediné veřejné místo, kde se Walt cítil, že se může ztotožnit s národním socialismem, byť krypticky.

Mezitím Babbittova stávka poškozovala jeho studio, protože mu odčerpávala klíčové animátory. Židokomunističtí stávkující pracovali v rukavičkách s židovskými kapitalistickými filmovými magnáty, kteří stále toužili Disneyho tak či onak ovládnout, jako například Frank Tashlin, šéf společnosti "Screen Gems" Harryho Cohna: "Mezi prvními, kdo podepsal smlouvu s Tashlinem, byl David Swift, jeden z nejmladších a nejslibnějších Disneyho animátorů. Když se Walt dozvěděl o Swiftových plánech odejít, podle výtvarníka "si mě nakonec zavolal a nasadil falešný židovský přízvuk a řekl: 'Dobře, Davy, chlapče, jdi pracovat pro ty Židy. Tam patříš, k těm Židům.'"

Nejvyšší žid se zmocnil studia Disney

Disneyho snaha zabránit tomu, aby se jeho země dostala do války za osvobození židovských zisků, skončila náhle hned po Pearl Harboru. Jeho studio bylo zabaveno jednotkami americké armády a on byl nucen brousit propagandistické krátké náměty nikým jiným než ministrem financí Henrym Morgenthauem, autorem krvavého "Morgenthauova plánu" na likvidaci německého národa za jeho

neodpustitelný hřích antisemitismu. "Hořce si stěžoval Royovi a Lessingovi, že studio je nyní nuceno přijmout "toho Žida", jak Walt ministra nazval, nejen jako poradce, ale jako plnohodnotného partnera, který chce mít všechno na starosti. Pro Walta nyní studio fungovalo s Morgenthauovým poselstvím, které doručovali Disneyho poslové - politické propagandistické filmy, které vydělávaly na popularitě onoho amerického myšáka Mickeyho, jeho milé Minnie, kamaráda Donalda, společníka Goofyho a psa Pluta. V jednu chvíli prý Disney o svých milovaných postavičkách mluvil jako o zajatcích, kteří jsou nuceni vystupovat jako mnoho malých pinčlů pro Morgenthaua podobného Strombolimu."

Židovská okupace Disneyho ateliérů však trvala jen krátce a v roce 1943 se armáda stáhla. Poté Walt pokračoval v boji, jakkoli marném, proti sílící vlně marxismu, většinou tím, že svědčil před různými vládními vyšetřovateli o infiltraci komunistů do uměleckých a zábavních médií. Židé se však v Disney Productions už nikdy nedokázali prosadit, alespoň dokud žil, a jeho jméno bylo po celém světě nadále považováno za synonymum vynikajícího produktu populární kultury.

Disneyland zaplavený krysami

Po jeho smrti v 65 letech v roce 1966 přešlo studio na jeho dědice. Jejich hádky a neschopnost vedly k rychlému úpadku Disneyho produktů a korporace, což vyvolalo nebezpečnou krizi pro jejich umělecký a finanční odkaz a zároveň otevřelo nové možnosti pro starého nepřítele: "Saul Steinberg, malý kulatý muž s dírami po kulkách místo očí a černými vlasy, které jeden ze spolupracovníků popsal jako ne tak tmavé jako jeho srdce, dospěl k závěru, že Walt Disney Productions má ve svém současném oslabeném stavu ideální pozici pro převzetí korporace. Steinberga zaujal neustálý pokles hodnoty akcií společnosti Disney. Počátkem roku 1984 se akcie Disneyho obchodovaly za 45 dolarů, což byl pokles oproti loňskému maximu 84 dolarů. Steinberg chtěl toto problémové studio získat a rozprodat jeho jednotlivá aktiva - filmovou knihovnu, studio v Burbanku, zábavní parky - za částku, která by mu podle jeho představ vynesla ekvivalent 100 dolarů za akcii, což by znamenalo obrovský zisk ve výši více než dvojnásobku jeho investice."

Steinberg byl však jen prvním ze šakalů, které přilákal pach mršiny a osobní příležitosti v době úpadku společnosti Disney Productions: "Vývoj u Disneyho nyní upoutal pozornost nového druhu arbitrů na Wall Street, investorů do velkých balíků společností, které se chystají na nájezd a jejichž akcie proto náhle a prudce vzrostou. Jeden takový arbitr, Ivan Boesky, vstoupil přes noc do hry. Jeho cílem

nebylo převzít studio, ale pouze se svézt na očekávaném růstu hodnoty akcií, který by přirozeně následoval po jakýchkoli náhlých velkých nákupech - Steinbergových, Roye E. Disneyho nebo jeho vlastních. Boesky se tak stal čtvrtým největším akcionářem studia Walt Disney."

Nakonec bylo jedno, který z mrchožroutů se nakonec ujme vlády. Vítězným šakalem se stal Michael Eisner, zodpovědný za distribuci takových "eposů", jako jsou protinacističtí "Dobyvatelé ztracené archy", rasově smíšený "Důstojník a džentlmen" a nehorázně bolševičtí "Rudí". Na základě těchto finančně úspěšných, i když umělecky a morálně pochybných filmů správní rada společnosti Disney, demoralizovaná po vyplacení 325 milionů dolarů "na zelené louce" Saulu Steinbergovi, dovolila Eisnerovi, aby se stal šéfem studia. Věrný své formě otevřel dveře Disneyho studia dokořán svým kolegům z řad vyvolených, jako byli Jeffrey Katzenberg a Richard Frank, oba manažeři Paramountu, kteří zachránili studio před finanční zkázou masivním propouštěním a drastickým snížením vysokého standardu produkčních hodnot zavedeného Waltem.

Společnost Disney Productions se skutečně odrazila ode dna z ekonomického hlediska, ale z uměleckého se nikdy nezotavila. "Mezi jásosem se však skrývaly nespokojené hlasy mnoha Disneyho veteránů. Zejména staronovým animátorům vadil téměř zcela počítačový styl animace studia. Ačkoli sám Walt miloval technické inovace, mezi mnoha Disneyho veterány panoval pocit, že studio opustilo své tvůrčí dědictví, umění ručně kreslené animace ve službách vyprávění příběhů. Stěžovali si, že nové filmy nevypadají jako nic víc než chabě maskované překopávky mnohem lepších originálů. Jeden z dlouholetých animátorů společnosti Disney tvrdil, že film "Zlato, zmenšil jsem děti" se svými motivy větších a menších dětí nebyl ve skutečnosti ničím jiným než remakem "Alenky v říši divů". Jeden zkušený tvůrce příběhů naznačil, že postava králíka Rogera se strašně podobá Waltovu původnímu Oswaldovi.

Skutečnou příčinou odosobnění a nevýrazné generičnosti dnešního přebaleného Disneyho produktu samozřejmě není Jay s žádnou novou počítačovou technikou, ale možná ji lze hledat u obchodníků bez tváře, kteří nyní ovládají obrovské Disneyho impérium, jež jejich druh nikdy nedokázal dostatečně kreativně vymyslet ani vybudovat. Dokonce i identifikovatelný Eisner je pryč: "Možná se obával přísnějšího zdanění kapitálových zisků, které sliboval prezident Bill Clinton, a tak (Eisner) prodal většinu svých akciových opcí a odnesl si domů šek na 192 milionů dolarů.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFF DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS - UND AUFBAUORGANISATION
Number 104 English 1275 26. April 2017 12.00

Der Kampf geht weiter !

Ständig leben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Abwärtens vom Triumph, Vorfahrt, Verfügung und Vererbung haben nicht ausgereicht, das Kern der gesamten Idee unseres heil geführten Führers Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten und sonstige
erfahrene, Volke- und Kampfgewissen
sollen Schüler an Schüler im Kampf um
die Erhaltung unserer weißen Völker.
Die Bewegung ist zwar stärker ge-
worden, aber die Gefahr des biologischen
Vollkollas ist heute noch viel größer als in
der Vergangenheit.
Der wissenschaftliche Gegenstand ist eben dabei,
das Volkstum - gegen alle weißen
Völker (?) - zu befragen. Seine Minder- und
Erwachsene, Überlebende und Re-
konstruktion.
Ob "legal" oder "illegal", ob im
Wahlkampf oder im Kampfstadium, ob
auf Propagandamaterialien beruht oder
auf einem Mischverhältnis anderer Art. Jeder
Nationalsozialist hat seine Pflicht.
Heil Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT!**

NS Zpravodajství
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Přední zpráva
Rozhovor s Molly**
Část třetí

NSK: Vaše současné projekty se zřejmě týkají filozofie a umění.
Popište prosím svůj názor na dopad
těchto témat v politice.

Molly: Stačím se stále aktualizovat fo-
tografii, ale věnuji se soustředěně na
Adolfa Hitlera a Armádu lidstva
(www.mourningthescient.com/
truth.htm). Teď jsem na 21 stránkách a
mám toho ještě hodně před sebou.
Studium druhé světové války je absolut-
ní informační minová pole. Hledáte in-
formace o jedné věci a najdete další dvě,
které je třeba prozkoumat. Připadají si
trochu jako archeolog, který odryvá
pohřbenou minulost. Minulost, kterou
by rádi nevytáhali na světlo. Za zá-
pisu informací a obrázků milujeme opět
podívat internet. V průběhu let se
vynohy neomítá vzácné věci z mít po

 **the
NEW ORDER**
Number 175 (2022) Founded 1978 April 26, 2017 (128)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar Na-
tional Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout
Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to
diminish the soul of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware Europeans and racial kinmen fight
side by side for the preservation
of our White folk.
The movement has indeed be-
come stronger, but the danger of
biological folk death is also much
greater today than in the past.
The desperate enemy is in the
process of committing genocide
against all White folk. His means
are non-White immigration, cul-
ture distortion, and race-mixing.
Whether "legal" or "illegal",
whether in election halls or street
battles, whether armed with propa-
ganda material or on a battlefield
of a different kind, every National
Socialist must do his duty!
Heil Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT-
NICHT
TOT!**

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích
Stovky knih v mnoha jazycích
Stovky webových stránek v mnoha jazycích

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Bismarck Picture Book
**The Poisonous
Mushroom**

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Bollmann
**Hitler
in Italy**

English / German Russian / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**

"V jedné z burbankovských hospod seděl syn jednoho z původního týmu Disneyho filmařů a popíjel skotskou se sodou. Zpráva o Eisnerově obchodu s akcemi ho rozesmála. Zavrtěl hlavou, napil se a opřel se. "Co by si asi starý Walt myslel o tom, kdyby nějaký Žid vydělával tolik peněz na jeho studiu?"

Tak končí nejnovější životopis největšího světového animátora. Na obálce je jeho fotografie vrhající stín zlověstného profilu, který má zřejmě patřit Waltu Disneymu. Obrázek s broučím obloukem, chamtivou pusou a hákovým nosem se však vůbec nepodobá árijskému tvůrci Sněhurky a 20 000 mil pod mořem.